

מקור רע לקו גרוע יותר

החוצאה! תידי!

לא עשינו זאת. הוצאנו רגל אחת מן הבוץ של צידון, ושקענו בשתי הרגליים עמוק יותר בבוץ של צור וגזיה ונבטיה — שמות המעוררים כיום סלצות בלב חיילי צה"ל.

וגם משם נצטרך לצאת. השבוע יכולנו לצאת איכשהו בכבוד. כאשר נצא משם, בסופו של דבר, נעשה זאת בלי כבוד. נצא משם כמו נפוליון ממוסקבה — בתנאים של מנוסה, כאשר כוח גדל והולך של לוחמי גרילה מונב אחרינו ומכה בנו מכל עבר. וכל יום של עיכוב יגביר את מתנה אויבינו, יגדיל את צבא הפוגעים בנו, יעמיק את השינאה אלינו ויכריח אותנו לעשות מעשים שלא ייעשו, אשר ישחירו את פנינו בעולם כולו. כל יום של עיכוב יגביר את הסכנה ליישובי הצפון, מפני שיקים נגרנו אויבים חדשים. זהו טירוף. לשם מה?

דברים צריכים להיאמר כאכזריות, כדי שייחרתו בתודעה. יש רק סיבה אחת ויחידה להמשך שהייתנו בלבנון, להמשך הקטל של חיילי צה"ל. וזו הסיבה: המערך והליכוד לא יכלו להגיע לירי הסכם ביניהם על שום צעד אחר. חיילי צה"ל משמשים רגלים במישחק השחית בין המערך (לבנים) והליכוד (שחורים).

זה לא נעים לשמוע. זה מבעית. זה מחריד. אבל זו האמת.

הליכוד אינו יכול להסכים לנסיגה מיידית וכללית, מפני שיש בה הודאה סופית ונחרצת באיולתה של המילחמה הזאת כולה, מן הרגע הראשון והקילומטר הראשון. נסיגה מיידית וכללית פירושה: פירושה: נחלנו תבוסה מוחלטת. לא השגנו דבר. הקורבנות היו לשווא.

מנהיגי הליכוד אינם מסוגלים להודות בכך, מפני שהם פוחדים מפני אריאל שרון. האיש הזה מהלך עליהם אימים. יתכן שזוהי העובדה המדהימה ביותר בכל הפרשה: אריאל שרון — האיש שהכניס את כולנו להרפתקת-הדמים הנוראה הזאת, בעזרת ראשי ממשלה שכבר היה אסטרונאוט, ורמטכ"ל שהכל רואים עכשיו שיש לו מנת-מישכל פוליטית של מזרון — עדיין מוכיב את המהלכים. על סיו יישק דבר, מפני שהכל פוחדים מפניו.

לתופעה זו אין תקדים בהיסטוריה. גם בארץ שיש בה דיקטטורה צבאית, מסולקים הגנרלים כאשר הם נוחלים מפלה. הגנרלים שהכניסו את ארגנטינה להרפתקה האומללה של מילחמת אייפוקלנד סולקו למחרת היום מן השלטון והועמדו למישפט.

ורק אצלנו ממשיכים אריאל שרון וחבריו להתנהג כאילו נחלו זה עתה ניצחון פואר. הם מטילים את מוראם על ראשי הליכוד, ואלה מטילים את מוראם על המערך. מתנגדי-המילחמה נשארים מנוודים, אף שהכל יודעים שצדקו. וחיילי צה"ל ממשכים להיכנס לפרדסים חשוכים ממזרח לצור כדי לאסוף כדורים.

תופעה הזאת אינה מוגבלת, כמוכן, למילחמת-לבנון. היא מתרחשת גם בתחומים האחרים, שבהם אין המחיר משולם כדם אלא כדמים.

המשק הישראלי, שנפגע פגיעה קטלנית על-ידי ממשלת הליכוד, ממשך לגסוס. הוא שוכב על שולחן-הניתוחים, אחרי שהורדם בסדר-ההרמה של "עיסקת החבילה". אך אין מי שיבצע בו ניתוח. חברי הממשלה אינם יכולים להסכים ביניהם על דרך הטיפול.

לא טובת החולה, השובב על שולחן-הניתוחים, קובעת. קובע המישחק שבין שותפי הקואליציה לירי שולחן-הממשלה.

המערך, שיכול היה להקים בכל עת ממשלה צרה ולקבל את ההחלטות הדרושות, אינו עושה זאת. מפני שאינו מוכן לקבל על עצמו את האחריות הבלעדית, הפשוטה והגלויה, למעשים שיש לעשותם.

לכן מתמוטט המשק, לכן נהרסת החברה, לכן יש קיפאון בטאבה, לכן אין תשובה לפריצת-הדרך של ערפאת וחוסין. לכן נשלחים חיילי צה"ל אל תוך הפרדסים שמזרח לצור. לשם מה? לשם כך?

מהי עמדת הפיקוד העליון של צה"ל לגבי סוגיה זו? צה"ל מקבל פקודות מן הרשות המדינית. כך זה צריך להיות. אל ינסה איש בצה"ל להכתיב לממשלה את המדיניות. צבא הנשמע לממשלה מטומטמת עדיף על צבא שאינו נשמע לממשלה.

אך חובתו של המטכ"ל היא להגיש לממשלה את חוות-דעתו המיקצועית האמיתית, בלי כחל ושרק. על כך אסור למטכ"ל להתפשר. אסור לו להתאים את חוות-דעתו לצרכים הפוליטיים של השלטון.

אילו היתה מונחת על שולחן הממשלה חוות-דעתו החד-משמעית של המטכ"ל בזכות נסיגה כללית לאלתר, עד לגבול הבינלאומי, היה קשה יותר לממשלה להתחמק מאחריותה. אולם המטכ"ל הסכים ל"נסיגה בשלבים", כ"אחת האופציות" — כפי שרצה שר-הביטחון, בגלל המציאות הפוליטית בממשלה. על כך יש להצטער.

כך בלבנון אין אופציות זולת אחת: להסתלק, להסתלק מייד, להסתלק לגמרי.

הסמוכים. לא רק היום. אלא גם מחר ומחרתיים. לא רק מצפון לגבול, אלא, אולי, גם מדרומו.

קציני יוניפי"ל הפכו שונאים מושבעים של צה"ל, ויפיצו את שינאתם בצרפת ובשאר ארצות-הבית של כוחות-יוניפי"ל. מזכירות האו"ם כבר גינתה את צה"ל כחריפות על אשר התרחש באותו יום.

וכל זה: לשם מה? כדי לאפשר לצה"ל לשבת באיזור מקולל זה, על אפה ועל חמתה של אוכלוסיה קנאית ואחוזת-שינאה, במשך עוד כמה שבועות.

ושוב: לשם מה? על כך אין תשובה.

ני רואה בטלוויזיה קבוצה של חיילי צה"ל, הנכנסים לפרדס חשוך כדי לסרוק אותו.

כל פרדס הוא אתר איראלי למארב. מאחורי כל עץ יכול להסתתר מתאבד או להיות מוחבא מיטען קטלני.

ואני שואל את עצמי: לשם מה? מי מקבל על עצמו את האחריות הנוראה לשלוח צעירים אל תוך פרדסים בארץ אחרת, ברדיפה אחרי אויב המקני, שאנחנו

שרון בראשית המילחמה: עד מתי?

יצרנו אותו כמו ירידנו מה. לכל הרוחות, עושים שם חיילי צה"ל? מרוע אנחנו מסכנים את חייהם במשימה בלתי-אפשרית? לשם מה?

אומרים שהם נמצאים שם כדי להגן על גבולנו, על ישובי הצפון. אומרים שהם נמצאים שם כדי שממשלת-ישראל תספיק להשיג ערובות-ביטחון.

זהו שקר, וכל בר-דעת במדינה יודע שזוהו שקר. לא יהיו ערובות-ביטחון לגבול הצפוני. מפני שאין ממי לקבל ערובות-ביטחון.

ערובות-ביטחון ניתן להשיג רק ממי ששולט בשטח בפועל. אבל אנחנו מותירים אחרינו בדרום לבנון ארץ הרוסה, ללא שילטון וללא שליט.

לפני המילחמה שלטו באיזור זה כוחות אש"ף. היה שם שילטון יעיל. ממשלת-ישראל כרתה עם השילטון הזה (בדרכי עקיפין) הסכם של שביתת-נשק, ואש"ף הבטיח שקט מוחלט בגבול במשך 11 חודשים.

את השילטון של אש"ף בדרום-לבנון שכרנו. במקומו לא בא שום שילטון אחר. עכשיו אנחנו דומים לילד ששבר את הספל, והמנסה לחבר יחד את השברים כדי לשתות ממנו.

את השברים אי-אפשר לאחות. לא יהיה מי שיערוב לביטחון ישראל בדרום-לבנון. האגדה של "צבא ררוס-לבנון" התנפצה בימים אלה, כאשר אנשיו ברחו כשפנים מצידון, עוד לפני שנסוג משם צה"ל עצמו.

הרעיון שחברורה זו תגן על גבולה של ישראל הוא בדיחה גרועה.

שבוע יכולנו לפנות את כל לבנון כמכה אחת, ולהשאיר את הקללה הזאת מאחורינו. יכולנו לפתוח דף חדש.

סיגה חלקית, טיטום שלם. השבוע נאלץ צה"ל לסגת מקו גרוע, חשוף ומסוכן, לקו גרוע יותר, חשוף יותר ומסוכן יותר.

איני מכיר אף קצין בכיר אחד בצה"ל שיש לו מילה טובה אחת לומר על הקו החדש ועל הנסיגה החלקית.

במבול המלל, שנשפך על הנסיגה הזאת בחודשים שקדמו לה, לא היתה אף מילה אחת שתסביר מודע הוחלט על נסיגה חלקית זו, תחת לבצע נסיגה מלאה לאלתר.

אין לזה הסבר צבאי. אין לזה הסבר הנוגע למציאות הלבנונית. החלטה זו לא נבעה מן העובדות כשטח בלבנון. היא נבעה מן העובדות כשטח אחר.

לא מילחמת-הלבנון הכתיבה את הנסיגה החלקית הזאת. אלא מילחמת-העסקנים בממשלת-ישראל.

ועל כך ייהרגו אנשים — הקורבן מס' 618 של מילחמת-הלבנון, והבאים אחריו.

האווילי — זיכרוננו לא-לכרכה — נשען על מיכשולים-מין. נוח. הוא כלל את העיר צידון — מקום המועד לפורענות — אך גם הרבה כפרים נוצריים, שלא התנגדו לכיבוש בפועל. ואילו הקו החדש עובר בלב האזור השיעי.

השיעים הם, כנראה, לוחמי-הגרילה המעולים ביותר בעולם כולו.

אין זו תופעה חדשה. מזה אלף שנה ויותר הצטיינו השיעים ביכולתם לגייס מקיורם מתאבדים, המוכנים בכל עת למסור את נפשם, בשימחה וברינה, על פעולת-פיגוע באויבי אלה, ולזכות אוטומטית בחיי-נצח בגן-עדן. זכורים החשישיין השיעים, שהטילו את מוראם על מלכי המוסלמים והנוצרים כאחד, ושמשם חדר לכל השפות האירופיות (אסאסינים).

עכשיו שלחנו את חיילי צה"ל להתמקם בלב האוכלוסיה הזאת.

לפני שבועיים אמר יצחק רבין מישפט מרהים: לפני שנכנסנו ללבנון, אמר, לא ידענו די על השיעים.

יש לכרך את האיש על גליו-ההלב שלו. אך תוכן המישפט מחריד.

רבין תמך במילחמה. הוא התהלך בה בתכרתו של אריאל שרון, היום העיקרי, הצטלם עימו, והעניק לו סעד ועצה. יש לו חלק באחריות למילחמה.

והנה הוא בא ואומר: לא ידענו. מה היינו אומרים על בינה-מטוסים האומר, אחרי התרסקות מטוסם. לא ידענו די על בודה-השיבה של בודרה-ארץ?

ממשלת-ישראל, בעזרת האופוזיציה של או, פלשה ללבנון. היא שיגרה לשם רכבות חיילים ישראליים, שנחשפו לסכנת-מוות, והנה בא מי שבא ומגלה שיוזמי המיבצע אף לא טרחו ללמוד את העובדות הבסיסיות ביותר על השטח שבו נערכה הפלישה.

השיעים האלה לא נפלו מן השמיים. הם יושבים שם הרבה מאות בשנים. ההיסטוריה שלהם ידועה. אפשר לקרוא אותה בספרים. אנשי-מודיעין ישראליים הסתובבו בשטח ודיברו עימם. שליחי המוסד ישבו בלבנון עצמה — כפי שהתגלה במימכים רשמיים וגלויים — במשך זמן רב לפני המילחמה.

והנה בא שר-הביטחון ואומר: לא ידענו?

אבל עכשיו אנחנו יודעים. קיבלנו שיעור מאלף, שעלה בחייהם של מאות חיילי צה"ל.

אנחנו יודעים עכשיו מי הם השיעים, ומה הם, ולמה הם מסוגלים.

ועל כן הנסיגה החלקית הזאת היא טירוף. היא הזמנה להריגת חיילינו.

בשבוע שעבר קרה המיקרה הנא באחד הכפרים שמזרחה לצור:

כוח של צה"ל נכנס לכפר, כדי לבצע בו מעצרים וסריקות. 60 מאנשי הכפר נאסרו.

התושבים — גברים, נשים וילדים — התנגדו למאסרים ויצאו בגופם החשוף נגד הטנקים והמיקלעים. החיילים המפוחדים פתחו באש. יגיע אחד נהרג, אחד נפצע.

צה"ל ניגש להריסת בתים במרכז הכפר. אנשי יוניפי"ל, שהיו במקום, התנגדו לכך. בין קציני צה"ל והקצינים הצרפתיים של כוח-האום התפתח ויכוח, שהפך לתיגרה. הצרפתים טענו כי צה"ל הוא "בלתי-אנושי".

וזהו סיכום היום: כל בני הכפר, וכיניהם נערים ונערות, הפכו אויבים מושבעים של ישראל וצה"ל. כל אחד מהם הפך מתאבד-בכוח במשימת-הרג. הם ובני הכפרים